

כששמעתי את הצעקה: „רימון!“

„...רצתי“

ישר אל מחוץ לאוהל, מספר וייס סבאג, חברו לאוהל של נתן אלבז, שנינו עסקנו בפירוק הרימונים כשמעתי את הנקישה. היו שם קרוב ל-50 רימונים ושני ארגוני תחמושת.

ברגע שהדבר קרה היו בי ידיים שלי ששה רימונים. אשר רציתי להעבירם מתוך ארגז אל הריצפה, שם רי-כוננו את כל הרימונים לפירוק.

כשמעתי את הנקישה הבנתי מיד מה שקרה. ידעתי שבמצב כזה אין מה לעשות — עמדו לרשותי רק שניות ספורות — עלי לברוח. לא התבלבלתי ולא הססתי. יצאתי מן האוהל, חציתי את השביל המפריד בין שורות המאהל ולפני שהספקתי למצוא לעצמי איזה שהוא מחסה מתאים שמעתי את ההתפוצצות.

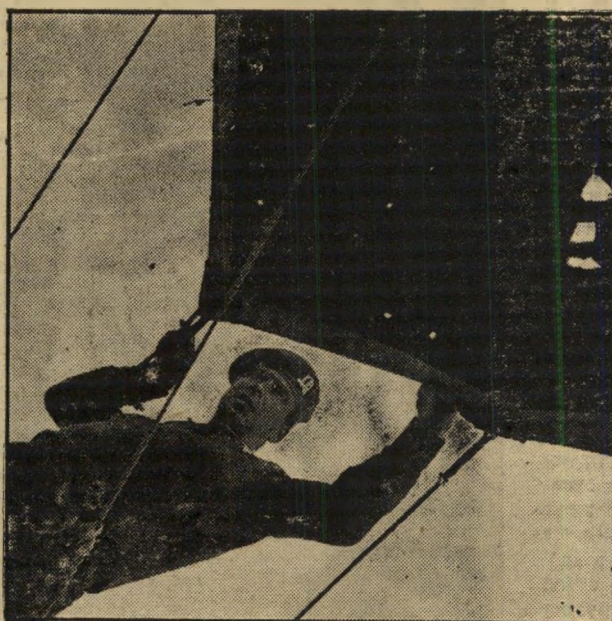
הסתובבתי והבטתי אחורה וראיתי עשן עולה מפני גת האוהל. ידעתי כי זה כל מה שנשאר מנתן.

„סיאטא“
את השטח שלי האוהל שלי, בדיוק מול האוהל של נתן, מספר אהרון בן-ארויה. בדיוק לפני ההתפוצצות, טיאטאני במקום רחוק יותר, אבל הסמל אמר לי לעזוב ולנקות מול האוהל. לא הרגשתי בשום דבר. אפילו הצעקה „רימון!“ לא שמעתי בכיור. אני רק יודע שפתאום הרגשתי במשהו ששרף אותי מתחת לבית-השחי. לא הבנתי מה זה. התעוררתי רק במרפאה. אמרו לי שנפצעתי עליידי ריס. כעבור ארבעה ימים חזרתי לפלוגה.

„עמדת“
ליד האוהל השני, כדי להשיג על העבודה, אמר רב-טוראי פהאמי חבר. „שמעתי צעקה וכמעט מיד אחרי זה שמעתי התפוצצות. הרגשתי משהו בוער לי בגלג. הסתובבתי, וראיתי עשן עולה במינת האוהל הסמוך. צעקתי: עזרה! עזרה! באו לעזור לי אבל אמרתי להם שילכו לאוהל השני. שם ישנו מישהו פצוע יותר רציני. מישהו נשא אותי למרפאה. שם שמעתי שאחד החברה נפטר.“

„גיהרתי“

למאהל הפלוגה, אומר הרס"ג שלמה ישראלי. „אז תה שעה הייתי במאהל פלוגת המיפקדה. כמאה מטרים משם. רצתי מיד למקום וראיתי אותו שוכב על הצד. היה ברור שכבר מת. פניו מכוסות פצעים, אבל אפשר היה להכירו. חזוהו היה כולו מרוסק ואפשר היה לקבוע שהרבר נגרם על ידי כך שניסה לחפות על הרימון בגופו. הודות לכך התפזרו רק רסיסים מ מעטים בשטח. אחוזים מהם ניקבו את יריעת האוהל. כשהגעתי למקום עוד טיפלו החובש בגופו. נתתי לו לגימור את טיפולו. כי לא רציתי לגרום לבהלה. אולם ראיתי שגם האחרים ידעו את האמת. הם הלכו הצידה ועמדו שקועים בדומיה.“

„נפלתי“
על האדמה, נזכר מרדכי אלימלך, אחד משמונה החיילים שגרו באוהל של אלבז. „כשנתן וייס עסקו בפירוק הרימונים, קיפתי יחד עם חבר, את יריעות האוהל. פתאום שמעתי את נתן צועק: „רימון!“ וראיתי את וייס רץ החוצה. החבר השלישי, שעמד יותר קרוב לפתח האוהל, קפץ מיד החוצה, כדי לתפוס מחסה בתעלה קטנה. מבלי לחשוב הרבה, קפצתי גם אני. מיד אחרי זה באה ההתפוצצות. כשהסתכלתי, היה נתן מונח מרחק שני מטרים ממני. מיששתי את עצמי ומצאתי שלא נפצעתי, למרות שהרסיסים עברו קרוב אלי.“

